

Arrest

nr. 294 798 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. RICHIR en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. I., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 21 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Nangalam, een dorp in het district Dara-e-Pech van de Afghaanse provincie Kunar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u actief als landbouwer. Uw beide ouders leven nog en wonen momenteel nog in uw dorp te Dara-e-Pech. U heeft vijf broers en één zus. Uw ene broer, H. (CG-nummer ... en O.V.-nummer ...), bevindt zich bij u in België. Uw andere broers zijn nog jonger en wonen bij uw ouders in het dorp. Uw zus is gehuwd en woont bij haar echtgenoot die eveneens in uw dorp woont.

Uw broer H. en u kregen problemen omwille van het werk dat uw vader N. deed. Hij werkte als soldaat voor het lokale leger, onder de commandostructuur van het Afghaanse nationale leger, in uw eigen district Dara-e-Pech. Omwille van zijn werk werd hij telefonisch bedreigd door de taliban maar dit hield uw vader verborgen voor zijn gezin. Toen uw vader, in zijn verlof, thuis was werd er 's nachts op de deur van jullie huis geklopt. Uw vader ging kijken en vroeg, van achter de gesloten deur, wie het was. Het was uw vader zijn neef waardoor uw vader besloot om de deur open te doen. Uw vader zag van zodra hij de deur opendeed dat er ook taliban bij zijn neef stonden. Uw neef was namelijk gedwongen door de taliban om te komen aankloppen bij uw vader zodat hij de deur zou openen. De taliban namen uw vader mee van zodra de deur geopend werd. Uw moeder maakte u wakker om te gaan kijken wat er aan de hand was en toen u bij de deur kwam zag u uw vader meegenomen worden door de taliban. U weet niet waar uw vader naartoe gebracht werd. De dag erna ging u met uw maternale en paternale oom naar het districtshuis om melding te maken van wat gebeurd was. Daar werd er tegen jullie gezegd dat ze het gingen onderzoeken. Uw oom ging ook naar de collega's van uw vader om te zeggen wat gebeurd was. Eén maand ging voorbij en jullie vernamen niks van uw vader. Na een maand vond er een overheidsoperatie plaats en uw vader werd vrijgelaten en gehospitaliseerd in het ziekenhuis van de provinciehoofdstad Asadabad. Jullie kwamen dit te weten doordat uw maternale oom opgebeld werd door het ziekenhuis. U, uw broer H., uw maternale oom en uw paternale oom gingen vervolgens naar het ziekenhuis. Gedurende de maand dat uw vader gevangen genomen was door de taliban werd hij ernstig geslagen en gemarteld. Hierdoor kreeg hij ernstige mentale en psychische problemen. Jullie bleven bij uw vader in het ziekenhuis om te zorgen voor hem. Na vier dagen keerde uw maternale oom terug naar zijn huis omdat hij ook voor zijn eigen gezin diende te zorgen. Uw maternale oom werd in de moskee, toen hij terug was in het dorp, aangesproken door Mollah I.. Deze zei tegen hem dat er 's nachts taliban in de buurt van jullie huis waren en dat hij ze aangesproken had. De taliban zeiden toen tegen de Mollah dat ze op zoek waren naar u en uw broer H.. De taliban wilden dat jullie zich zouden aansluiten bij hen omdat uw vader niks gedaan had voor hen en door zijn psychische problemen nutteloos was voor hen. Aangezien uw broer en u oud genoeg waren was het jullie beurt om de taliban te helpen door Jihad te doen. Toen uw maternale oom dit vernam regelde hij een smokkelaar en hij kwam naar het ziekenhuis. Hij vertelde tegen u en uw broer wat hij vernomen had en vertelde dat jullie leven in gevaar was. Hij zei dat jullie Afghanistan zo snel mogelijk moesten verlaten. De dag erna werden u en uw broer met een chauffeur naar Nimroz gestuurd van waaruit jullie Afghanistan verlieten. U en uw broer weten niet of er nog iets gebeurd is na jullie vertrek.

U en uw broer H. verlieten Afghanistan in de zomer van het jaar 1399 (= zomer 2020). U kwam via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en Duitsland naar België waar u op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) hebt ingediend.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden vermoord door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd (allemaal kopieën): Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw broer H., de taskara van uw vader, de werkbadge van uw vader, een appreciatiecertificaat van uw vader, een opleidingscertificaat van uw vader, foto's van uw vader op zijn werk en foto's van jullie vader met u en uw broer, een doktersvoorschrift van uw vader en een brief waarin de stamoudsten en dorpshoofden de feiten die plaatsgevonden zouden hebben bevestigen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ook een video getoond waarin gesproken werd over het lokale leger waarvoor uw vader actief was. Deze video werd nadien nog overgemaakt per mail aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat u op 21/1/2021 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u heden nog steeds verklaart geboren te zijn in 2003 (wat u bij binnenkomst in België stelde) (CGVS, p. 6), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u en uw broer H. vrezen te zullen worden gedood door de taliban omdat jullie niet deden wat ze vroegen, zijnde ze vervoegen om Jihad te doen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat dit in uw persoonlijk geval zou afwijken van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dat de taliban u en uw broer wilden rekruteren omdat jullie nu oud genoeg waren en uw vader hen niet langer van dienst kon zijn omwille van zijn psychische toestand weet niet te overtuigen (CGVS, p. 14). Zo hadden u en uw broer, in tegenstelling tot uw vader die een militaire training genoten had, geen enkele nuttige ervaring voor de taliban. Jullie waren slechts jonge studenten die af en toe ook actief waren op de landbouwgronden (CGVS, p. 9). Het is daarom volstrekt onduidelijk waarom de taliban überhaupt geïnteresseerd zouden zijn in u en uw broer.

Daarenboven mag het ook ten stelligste verbazen dat u verklaarde nooit benaderd geweest te zijn door de taliban (CGVS, p. 18). Dit is zeer onlogisch aangezien verwacht kan worden dat de taliban eens zouden aftasten met wie ze te maken hebben vooraleer ze effectief zouden overgaan tot de rekrutering van dergelijke personen. Daarnaast kan ook verwacht worden dat de taliban u en uw broer eerst zouden proberen te overtuigen van hun ideologie vooraleer ze zouden vragen aan jullie om zich aan te sluiten bij hen. Dat de taliban nu werkelijk dachten dat u en uw broer zich vrijwillig zouden aansluiten bij hen houdt geen steek. Temeer jullie, vanwege uw vader, uit een overheidsgezinde familie komen (CGVS, p. 4, 11).

Verder dient ook gesteld te worden dat de taliban nooit zouden kunnen vertrouwen op leden zoals u en uw broer omdat jullie niet achter hun ideologie staan en ze niet steunen. Voor het voortbestaan van de groepering is van het groot belang dat alle leden loyaal zijn en ze niet zouden verraden. Mochten ze u en uw broer werkelijk willen inlijven dan nemen ze daarmee een zeer groot en onnodig risico.

Het Commissariaat-generaal benadrukt bovendien ook dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGE’s”.

Dat u trouwens ook geen weet heeft van andere jongens die gerekruteerd werden is bijzonder merkwaardig (CGVS, p. 18). Er kan immers verwacht worden dat u dergelijk nieuws vernomen zou hebben mocht gedwongen rekrutering werkelijk een gegeven zijn dat vaker voorkwam in uw regio. Dat u het niet weet doet echter vermoeden dat gedwongen rekrutering niet of zeer weinig voorkwam in uw regio. Dit zou bovendien ook de logica zelve zijn aangezien dit de taliban in een slecht daglicht kan plaatsen wat vervolgens kan leiden tot het verlies van de verworven steun in een bepaalde regio. De steun van de bevolking is namelijk van cruciaal belang om een gebied te kunnen innemen en de controle erover te kunnen behouden. Deze en voorgaande vaststellingen doen op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het Commissariaat-generaal dient u er ook op te wijzen dat het feit dat u onwetendheid inroept over wat zich na uw vertrek afgespeeld heeft heel erg merkwaardig is en weinig doorleefd overkomt. Zo verklaarde u dat u niks gehoord had over wat zich nadien nog afgespeeld zou hebben in Afghanistan omdat uw moeder niet over dit soort zaken spreekt. Zelf heeft u er ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 19). Het hoeft echter weinig betoog dat het de logica zelve is om hier naar te vragen wanneer u telefonisch contact hebt met uw familie (CGVS, p. 13). Er kan immers te allen tijde verwacht worden dat iemand interesse aan de dag legt wat zijn eigen problemen betreft. Temeer het niet ondenkbaar is dat er na uw vertrek effectief nog iets gebeurd zou zijn. Zo hadden de taliban uw familie namelijk nooit zelf benaderd om te zeggen dat u en uw broer H. zich bij de taliban moesten aansluiten om jihad te doen. Uw oom had dit nieuws vernomen via de mollah van de moskee, die dit nieuws vernomen had van de taliban toen ze in de buurt van jullie huis op zoek waren naar u en uw broer (CGVS, p. 17). Er kan dus logischerwijs van uitgegaan worden dat de taliban zeker nog eens zouden langskomen bij u thuis of bij uw familie om deze boodschap door te geven. Stel dat de taliban het toch niet nodig vonden om de boodschap nogmaals door te geven dan kan op zijn minst verwacht worden dat ze een poging zouden ondernemen om u en uw broer te vinden. Wanneer de taliban jullie niet vinden dienen ze zich toch ook af te vragen hoe het komt dat jullie zo plots verdwenen zijn. Kortom, er zijn tal van redenen om te denken dat er nog zaken gebeurd zouden zijn na uw vertrek mochten de feiten werkelijk plaatsgevonden hebben. Het is daarom, hoe men het ook draait of keert, hoogst frappant dat u er niet naar gevraagd hebt. Het betreft namelijk informatie die u en uw broer rechtstreeks aanbelangen en cruciaal is om te bepalen of uw vrees echt en actueel is. Uw desinteresse in de problemen die tot uw vertrek hebben geleid zorgen ervoor dat deze sterk aan geloofwaardigheid inboeten.

Voorts dient aangestipt te worden dat u opvallend weinig weet over bepaalde zaken terwijl het nochtans elementen betreffen die de kern van uw asielrelaas raken. Zo heeft u geen idee hoelang uw vader al in het ziekenhuis lag op het moment dat jullie daar toekwamen (CGVS, p. 17). Hoelang hij na jullie vertrek nog in het ziekenhuis gelegen heeft weten u en uw broer eveneens niet omdat jullie het klaarblijkelijk niet nodig vonden om dat te bevragen (CGVS broer, p. 15). Het is nochtans niet onredelijk van het Commissariaat-generaal om te verwachten dat jullie dergelijke interesse zouden vertonen in de hospitalisatie van uw vader. Waar hij gevangen gehouden werd door de taliban is voor jullie ook een onbekend gegeven. Het is echter weinig aannemelijk dat jullie dit niet zouden weten omdat de overheid niet deelt waar ze overheidsoperaties uitvoeren (CGVS, p. 16). De overheid zou succesvolle operaties, waarbij ze gevangen bevrijden, vermoedelijk wel delen om het moraal onder de troepen hoog te houden. Het ontbeert trouwens alle logica dat uw oom ingelicht werd over het feit dat uw vader in het ziekenhuis lag maar dat er geen verdere informatie verschaft werd of dat uw oom er ook niet naar gepolst heeft (CGVS, p. 16). Het onvermogen om bovenstaande zaken te beantwoorden wekt sterk de indruk dat u een ingestudeerd verhaal vertelt en niet meer kan antwoorden wanneer er vragen worden gesteld die u niet verwacht of voorbereid heeft of die buiten de grenzen van uw verhaal gaan. Uw onwetendheid over enkele cruciale elementen zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Het mag bovendien ten stelligste verbazen dat er geen hulp gezocht werd bij dorpsouderen of stamleiders toen uw vader werd meegenomen door de taliban (CGVS broer, p. 13). Deze personen hebben vaak connecties met de taliban en de mogelijkheid om te bemiddelen bij geschillen. Deze goede connecties zijn trouwens ook belangrijk voor de taliban om legitieme steun te verwerven en te behouden in een regio. Dat de taliban Afghanistan zonder al te veel slagen en stoten konden innemen wijst erop dat ze goede connecties en tribale banden hadden doorheen het land. Dat er echter geen contact genomen werd met de dorpsouderen omdat jullie weten dat niemand iets kan doen tegen de taliban weet bijgevolg niet te overtuigen (CGVS broer, p. 13). Mocht deze bewering werkelijk het geval zijn dan gingen jullie evenmin naar het districtshuis geweest zijn om er daar melding van te maken (CGVS, broer p. 12-13). Jullie vader was maar liefst één maand vermist (CGVS, p. 14). Daardoor kan verwacht worden dat jullie voldoende tijd hadden om alle middelen die voorhanden waren, om uw vader te vinden en terug te krijgen, uit te putten. Contact nemen met de dorpsouderen of stamleiders is zeker één van de meer voor de hand liggende opties. Zo zag uw familie er klaarblijkelijk geen graten in om de stamoudsten en het dorpshoofd nadien lastig te vallen om ze een brief te laten schrijven waarin ze de

feiten bevestigen (CGVS, p. 5). Het mag daarom ook de nodige verbazing wekken dat dit nagelaten werd toen uw vader vermist was.

Over de bevestigingsbrief (Administratief dossier – Groene map, stuk 9) dient trouwens gesteld te worden dat deze nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo mag het verwonderen dat u verklaarde niet te weten wat na uw vertrek gebeurd is en het ook niet nodig achtte om dit te bevragen aan uw familie (zie supra). Nochtans blijkt uit de vertaling van deze brief dat de taliban, op het moment dat deze brief geschreven werd, uw vader nog steeds waarschuwden om zijn oudere kinderen af te geven (Administratief dossier – Groene map, stuk 11). U en uw broer dienden dus in principe wel geweten te hebben of er al dan niet nog iets gebeurd was na jullie vertrek. Er kan immers verwacht worden dat jullie na het lezen van deze brief zeer nieuwsgierig zouden zijn naar wat zich na jullie vertrek nog afgespeeld heeft. Hierbij dient bovendien ook opgemerkt te worden dat de verklaring van uw broer omtrent de reden dat jullie geen verdere informatie hebben over wat nadien gebeurd is geen steek houdt. Zo verklaarde H. dat uw familie niks deelt met jullie over dit probleem (CGVS broer, p. 16). Dit is echter tegenstrijdig met het feit dat uw familie, na jullie vertrek, de nodige moeite deed om deze brief te laten opstellen door de stamoudsten.

Verder dient aangestipt te worden dat de brief een zeer gesolliciteerd karakter heeft waardoor het ook geen objectieve bewijswaarde heeft. Zo werd de brief pas geschreven na jullie vertrek uit Afghanistan op vraag van uw familie (CGVS, p. 5). Deze brief werd bovendien geschreven door personen die niet betrokken werden bij het probleem toen het effectief plaatsvond. Er werd namelijk niet naar de dorpsouderen of stamleiders gegaan toen uw vader vermist was (zie supra). In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Het door u voorgelegde document is trouwens een fotokopie waarvan de bewijswaarde relatief is. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

In lijn met het voorgaande dient u er tevens op gewezen te worden dat het merkwaardig is dat u niet in staat bent om enkele documenten, die uw relaas verder kunnen ondersteunen, voor te leggen. Zo verklaarde u naar het districtshuis geweest te zijn en daar melding gemaakt te hebben van uw vader zijn ontvoering door de taliban (CGVS, p. 16). Een document daarvan kon u vreemd genoeg niet neerleggen terwijl nochtans verwacht kan worden dat dit bestaat indien uw verklaringen waarheidsgetrouw zijn. Zo zijn er heel wat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die, in tegenstelling tot u, wel verzoekschriften van klachten of meldingen bij het districtshuis kunnen neerleggen.

Het is eveneens zeer onlogisch dat u, op een doktersvoorschrift uit Jalalabad na (CGVS, p. 6), geen documenten kan neerleggen van het ziekenhuis waar uw vader lag. Zo houdt het geen steek dat er geen documenten waren van het ziekenhuis. Zo verklaarde u dat elke patiënt een dossier heeft maar dat dit in het ziekenhuis blijft. Er zijn echter nog andere documenten waarvan verwacht kan worden dat deze zouden bestaan en neergelegd kunnen worden. Hierbij dient dan gedacht te worden aan een ontslagbrief, een rekening van het ziekenhuis en/of een doktersvoorschrift van in het ziekenhuis zelf aangezien u verklaarde medicijnen, die voorgeschreven werden in het ziekenhuis, buiten het ziekenhuis te moeten halen voor uw vader (CGVS, p. 19). De afwezigheid van voorgaande documenten doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder afbrokkelen. De vastgestelde diagnose op het door u neergelegde doktersvoorschrift (Administratief dossier – Groene map, stuk 8) doet tevens ook ernstige twijfels rijzen over de door u gedane verklaringen. Zo blijkt dat uw vader last heeft van een tremor, overmatig speekselverlies en slapeloosheid. Dit zijn drie symptomen van Parkinson, de conclusie die de arts in kwestie ook gesteld heeft. Parkinson is niet iets wat men doorgaans oploopt door ernstig mishandeling en foltering (CGVS, p. 14). Dat uw vader zijn psychische problemen gekregen zou hebben door mishandeling weet bijgevolg niet te overtuigen. Hoe dan ook vormt dit medisch attest geen bewijs voor de echte oorzaak van uw vader zijn medische problemen. Deze vaststelling werpt een smet op de geloofwaardigheid van de problemen, zijnde ontvoering en mishandeling door de taliban, dat uw vader gekend zou hebben.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een ander Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u een land zoals Duitsland bent gepasseerd en daar zelfs vingerafdrukken afgestaan hebt (CGVS, p. 20) wat aantoonde dat u de kans kreeg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u

binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socioeconomische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Ten eerste betreffen het allemaal fotokopieën waardoor er maar weinig bewijswaarde kan aan worden verleend. Verder is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit en kunnen zelfs vraagtekens geplaatst worden bij de inhoud ervan gezien de gedane vaststellingen omtrent de leeftijdsfraude van jullie beiden in België. De taskara's van uw broer en vader en de familiefoto's staan verder volledig los van de door u beweerde vrees. Bovendien is het niet mogelijk met zekerheid vast te stellen dat jullie afgebeeld staan op de foto's gezien het klaarblijkelijk foto's zijn die lang geleden werden genomen. De documenten, foto's en de video die gerelateerd zijn aan het werk van uw vader zijn niet bij machte om aan te tonen dat u daardoor een vrees voor vervolging dient te hebben. De video werd bekeken maar bevatte enkel algemene info over het leger (CGVS, p.5). Het weet in het geheel niet te overtuigen dat uw familie op heden nog in het dorp zou kunnen leven mochten de taliban werkelijk een probleem hebben met uw familie. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u noch uw broer bij machte waren doorleefde verklaringen af te leggen over het werk van jullie vader waardoor er eveneens twijfels bestaan over het door jullie voorgehouden profiel van uw vader, zijnde een ex-soldaat (CGVS, p.10-11, CGVS broer, p.9).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022](#)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming

dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uw broer S. H. (...) toonde evenmin een nood aan internationale bescherming aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Voorts zet verzoeker op omstandige wijze zijn betoog uiteen aangaande verwestering.

Verder bespreekt verzoeker op omvattende wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de humanitaire/economische crisis.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en refereert hij naar algemene landeninformatie, rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ), 's Raads rechtspraak, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 4 september 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;

- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 11 september 2023 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een huurcontract;
- loonfiches van februari 2023, januari 2023, november 2022, september 2022, augustus 2022, december 2022, oktober 2022, maart 2023 en een individuele rekening van januari 2022 tot december 2022 alsook een fiche voor het jaar 2022;
- een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tot 31 juli 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde gerekruteerd te worden waarbij tevens wordt gewezen op de werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Inzake verzoekers vrees gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban motiveert de commissaris-generaal terdege:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat dit in uw persoonlijk geval zou afwijken van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dat de taliban u en uw broer wilden rekruteren omdat jullie nu oud genoeg waren en uw vader hen niet langer van dienst kon zijn omwille van zijn psychische toestand weet niet te overtuigen (CGVS, p. 14). Zo hadden u en uw broer, in tegenstelling tot uw vader die een militaire training genoten had, geen enkele nuttige ervaring voor de taliban. Jullie waren slechts jonge studenten die af en toe ook actief waren op de landbouwgronden (CGVS, p. 9). Het is daarom volstrekt onduidelijk waarom de taliban überhaupt geïnteresseerd zouden zijn in u en uw broer.

Daarenboven mag het ook ten stelligste verbazen dat u verklaarde nooit benaderd geweest te zijn door de taliban (CGVS, p. 18). Dit is zeer onlogisch aangezien verwacht kan worden dat de taliban eens zouden aftasten met wie ze te maken hebben vooraleer ze effectief zouden overgaan tot de rekrutering van dergelijke personen. Daarnaast kan ook verwacht worden dat de taliban u en uw broer eerst zouden proberen te overtuigen van hun ideologie vooraleer ze zouden vragen aan jullie om zich aan te sluiten bij hen. Dat de taliban nu werkelijk dachten dat u en uw broer zich vrijwillig zouden aansluiten bij hen houdt geen steek. Temeer jullie, vanwege uw vader, uit een overheidsgezinde familie komen (CGVS, p. 4, 11). Verder dient ook gesteld te worden dat de taliban nooit zouden kunnen vertrouwen op leden zoals u en uw broer omdat jullie niet achter hun ideologie staan en ze niet steunen. Voor het voortbestaan van de groepering is van het groot belang dat alle leden loyaal zijn en ze niet zouden verraden. Mochten ze u en uw broer werkelijk willen inlijven dan nemen ze daarmee een zeer groot en onnodig risico.

Het Commissariaat-generaal benadrukt bovendien ook dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds,

combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs”.

Dat u trouwens ook geen weet heeft van andere jongens die gerekruteerd werden is bijzonder merkwaardig (CGVS, p. 18). Er kan immers verwacht worden dat u dergelijk nieuws vernomen zou hebben mocht gedwongen rekrutering werkelijk een gegeven zijn dat vaker voorkwam in uw regio. Dat u het niet weet doet echter vermoeden dat gedwongen rekrutering niet of zeer weinig voorkwam in uw regio. Dit zou bovendien ook de logica zelve zijn aangezien dit de taliban in een slecht daglicht kan plaatsen wat vervolgens kan leiden tot het verlies van de verworven steun in een bepaalde regio. De steun van de bevolking is namelijk van cruciaal belang om een gebied te kunnen innemen en de controle erover te kunnen behouden. Deze en voorgaande vaststellingen doen op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker citeert een fragment uit algemene landeninformatie en betoogt vervolgens dat uit dit fragment duidelijk blijkt dat de taliban ook angst, bedreiging en dwang gebruiken om jonge Afghanen te dwingen zich aan te sluiten bij hun gelederen. Hij meent dat het tegendeel beweren, zoals de verweerder doet, bijzonder problematisch is en niet getuigt van de objectiviteit van zijn analyse. Verzoeker stelt dat dit bovendien op geen enkele serieuze bron lijkt te zijn gebaseerd. Hij meent dat dit des te meer het geval is daar zijn relaas het gebruik van dergelijke dwang en bedreigingen des te geloofwaardiger maakt. Verzoeker vervolgt dat het inderdaad volstrekt onlogisch zou zijn te denken dat de taliban zouden trachten de zonen van vijanden te overtuigen van de geldigheid van hun ideologie. Hij stelt dat het beste is hen met geweld te nemen en hen de meer riskante taken op een gedwongen manier te laten uitvoeren. Verzoeker besluit dat zijn vrees voor aanwerving dus bijzonder gegrond is en volledig gerechtvaardigd is. Hij vervolgt dat dit op zichzelf een nieuwe en voldoende grond vormt voor het verlenen van internationale bescherming. Voorts betoogt verzoeker dat verweerder een verkeerde lezing hanteert of tenminste een onvolledige lezing van de antwoorden die hij gaf, wat betreft het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben geantwoord dat hij niemand anders kende die onder dwang door de taliban werd gerekruteerd. Hij meent dat hij weliswaar antwoordde dat hij niemand uit zijn dorp kende die onder dwang door de taliban was gerekruteerd, maar hem nooit werd gevraagd of hij nog andere jongeren van elders kende. Verzoeker betoogt dat indien de vraag werkelijk was gesteld, hij dus had kunnen zeggen dat de jongeren Z. R. en M. zijn gerekruteerd in het dorp Darie Shar, terwijl een vriend, M. genaamd, onder dwang is gerekruteerd in het dorp Gouru. Hij stelt dat het er dus op lijkt dat verweerder niet heeft getracht de zaak in dit opzicht volledig te onderzoeken. Verzoeker besluit dat deze vaststelling derhalve niet in aanmerking kan worden genomen bij de analyse van de bestreden beschikking en derhalve moet worden vernietigd.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst daar hij louter volhardt in zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ombuigen.

Verzoeker bekritiseert het (gebrek aan) bronnengebruik van verweerder en verwijt verweerder een gebrek aan objectiviteit doch kan geen ander licht werpen op de verweerders bevindingen die steun vinden in de beschikbare informatie door zelf te citeren uit achterhaalde informatie uit 2012. Daarenboven wijst de Raad erop dat uit de recente landeninformatie bijgebracht door verweerder blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door de taliban over het algemeen klein is waarbij gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en die overigens bij zijn vertrek reeds meerderjarig was, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

Voorts bemerkt de Raad dat verzoeker met zijn post-factum bewering dat hij wel jongens kende uit andere dorpen die werden gerekruteerd door de taliban geen afbreuk kan doen aan zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen jongens te kennen die gerekruteerd werden. Verzoeker verwijt verweerder een verkeerde/onvolledige lezing van zijn verklaringen en verwijt het CGVS hem niet specifiek gevraagd te hebben of hij buiten zijn dorp, elders, nog jongeren kende die werden gerekruteerd. Verzoeker kan evenwel niet gevolgd worden in dit betoog nu uit de vraagstelling op het CGVS duidelijk blijkt dat hem algemeen werd gevraagd of hij weet had van andere jongens die werden gerekruteerd door de taliban zonder dat deze vraag werd beperkt tot jongeren van zijn dorp (persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoeker antwoordde overigens geenszins kennis te hebben van rekrutering van jongeren uit zijn dorp maar gaf expliciet aan algemeen geen kennis te hebben van jongeren die werden gerekruteerd (persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoeker kan zijn eigen uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen door hieraan plots een andere lezing te geven.

Bovendien moet aangestipt worden dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat die tijdens zijn persoonlijk onderhoud alle informatie zo nauwkeurig en volledig bijbrengt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, te meer gezien verweerders algemene vraagstelling hieromtrent.

Vervolgens bemerkt verweerder op correcte wijze dat verzoekers onwetendheid over wat er zich afspeelde na zijn vertrek heel erg merkwaardig en weinig doorleefd overkomt:

“Zo verklaarde u dat u niks gehoord had over wat zich nadien nog afgespeeld zou hebben in Afghanistan omdat uw moeder niet over dit soort zaken spreekt. Zelf heeft u er ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 19). Het hoeft echter weinig betoog dat het de logica zelve is om hier naar te vragen wanneer u telefonisch contact hebt met uw familie (CGVS, p. 13). Er kan immers te allen tijde verwacht worden dat iemand interesse aan de dag legt wat zijn eigen problemen betreft. Temeer het niet ondenkbaar is dat er na uw vertrek effectief nog iets gebeurd zou zijn. Zo hadden de taliban uw familie namelijk nooit zelf benaderd om te zeggen dat u en uw broer H. zich bij de taliban moesten aansluiten om jihad te doen. Uw oom had dit nieuws vernomen via de mollah van de moskee, die dit nieuws vernomen had van de taliban toen ze in de buurt van jullie huis op zoek waren naar u en uw broer (CGVS, p. 17). Er kan dus logischerwijs van uitgegaan worden dat de taliban zeker nog eens zouden langskomen bij u thuis of bij uw familie om deze boodschap door te geven. Stel dat de taliban het toch niet nodig vonden om de boodschap nogmaals door te geven dan kan op zijn minst verwacht worden dat ze een poging zouden ondernemen om u en uw broer te vinden. Wanneer de taliban jullie niet vinden dienen ze zich toch ook af te vragen hoe het komt dat jullie zo plots verdwenen zijn. Kortom, er zijn tal van redenen om te denken dat er nog zaken gebeurd zouden zijn na uw vertrek mochten de feiten werkelijk plaatsgevonden hebben. Het is daarom, hoe men het ook draait of keert, hoogst frappant dat u er niet naar gevraagd hebt. Het betreft namelijk informatie die u en uw broer rechtstreeks aanbelangen en cruciaal is om te bepalen of uw vrees echt en actueel is. Uw desinteresse in de problemen die tot uw vertrek hebben geleid zorgen ervoor dat deze sterk aan geloofwaardigheid inboeten.”

Verzoeker betoogt dat waar verweerder hem verwijt zijn gezin niet genoeg vragen gesteld te hebben over wat er na zijn vertrek is gebeurd, dit een bijzonder ethnocentrisch standpunt is, omdat het voorbijgaat aan de bijzonder taboe-achtige aard van de Afghaanse gezinsrelaties. Hij stelt dat in deze maatschappij het zinvol is om als kind geen vragen te stellen over gevoelige dingen die volwassen familieleden zijn overkomen. Voorts meent hij dat afgezien van deze duidelijke beperking, waarmee geen rekening is gehouden, het uitblijven van een reactie van zijn verwanten ook duidelijk te wijten was aan het feit dat deze informatie hem in gevaar had kunnen brengen omwille van de taliban. Verzoeker benadrukt dat het inderdaad logisch is dat men zijn jonge kinderen wilt beschermen tegen represailles van de taliban als hen te veel of te gevoelige informatie wordt medegedeeld. Hij meent dat door geen rekening te houden met deze mogelijkheid, verweerder opnieuw zijn verplichtingen miskent en hij de onder zijn aandacht gebrachte informatie niet volledig analyseert.

De Raad treedt verweerder bij waar die motiveert dat verzoekers desinteresse in zijn problemen zijn geloofwaardigheid sterk ondermijnt. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker, die reeds meerderjarig was bij vertrek en overigens één van de oudste broers is (persoonlijk onderhoud, p. 11), de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 13) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Verzoeker betoogt nog dat verrassend genoeg, en geheel in strijd met hetgeen verweerder aanvankelijk in zijn beslissing had overwogen, verweerder besloot de inhoud van de brief te negeren hoewel die van mening is dat verzoeker geen moeite heeft gedaan om geloofwaardige informatie over zijn verhaal te vinden. Verzoeker stelt dat dit een dubbele incoherentie is in hoofdte van verweerder. Verzoeker kan evenwel niet ernstig genomen worden in dit betoog nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met voormeld document. Hieromtrent wordt immers met reden als volgt geoordeeld:

“Over de bevestigingsbrief (Administratief dossier – Groene map, stuk 9) dient trouwens gesteld te worden dat deze nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo mag het verwonderen dat u verklaarde niet te weten wat na uw vertrek gebeurd is en het ook niet nodig achtte om dit te bevragen aan uw familie (zie supra). Nochtans blijkt uit de vertaling van deze brief dat de taliban, op het moment dat deze brief geschreven werd, uw vader nog steeds waarschuwden om zijn oudere kinderen af te geven (Administratief dossier – Groene map, stuk 11). U en uw broer dienden dus in principe wel geweten te hebben of er al dan niet nog iets gebeurd was na jullie vertrek. Er kan immers

verwacht worden dat jullie na het lezen van deze brief zeer nieuwsgierig zouden zijn naar wat zich na jullie vertrek nog afgespeeld heeft. Hierbij dient bovendien ook opgemerkt te worden dat de verklaring van uw broer omtrent de reden dat jullie geen verdere informatie hebben over wat nadien gebeurd is geen steek houdt. Zo verklaarde H. dat uw familie niks deelt met jullie over dit probleem (CGVS broer, p. 16). Dit is echter tegenstrijdig met het feit dat uw familie, na jullie vertrek, de nodige moeite deed om deze brief te laten opstellen door de stamoudsten.

Verder dient aangestipt te worden dat de brief een zeer gesolliciteerd karakter heeft waardoor het ook geen objectieve bewijswaarde heeft. Zo werd de brief pas geschreven na jullie vertrek uit Afghanistan op vraag van uw familie (CGVS, p. 5). Deze brief werd bovendien geschreven door personen die niet betrokken werden bij het probleem toen het effectief plaatsvond. Er werd namelijk niet naar de dorpsouderen of stamleiders gegaan toen uw vader vermist was (zie supra). In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Het door u voorgelegde document is trouwens een fotokopie waarvan de bewijswaarde relatief is. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Verzoeker laat na enige dienstige argumenten bij te brengen die afbreuk kunnen doen aan verweerders inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de bevestigingsbrief.

In samenhang met voorgaande wijst de commissaris-generaal tevens op volgende correcte weigeringsmotieven:

“In lijn met het voorgaande dient u er tevens op gewezen te worden dat het merkwaardig is dat u niet in staat bent om enkele documenten, die uw relaas verder kunnen ondersteunen, voor te leggen. Zo verklaarde u naar het districtshuis geweest te zijn en daar melding gemaakt te hebben van uw vader zijn ontvoering door de taliban (CGVS, p. 16). Een document daarvan kon u vreemd genoeg niet neerleggen terwijl nochtans verwacht kan worden dat dit bestaat indien uw verklaringen waarheidsgetrouw zijn. Zo zijn er heel wat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die, in tegenstelling tot u, wel verzoekschriften van klachten of meldingen bij het districtshuis kunnen neerleggen.”

In het verzoekschrift worden bovenstaande pertinente gevolgtrekkingen niet weerlegd waardoor deze overeind blijven.

Daarnaast motiveert verweerder op goede gronden dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker op een doktersvoorschrift uit Jalalabad na, geen documenten kan neerleggen van het ziekenhuis waar zijn vader lag:

“Het is eveneens zeer onlogisch dat u, op een doktersvoorschrift uit Jalalabad na (CGVS, p. 6), geen documenten kan neerleggen van het ziekenhuis waar uw vader lag. Zo houdt het geen steek dat er geen documenten waren van het ziekenhuis. Zo verklaarde u dat elke patiënt een dossier heeft maar dat dit in het ziekenhuis blijft. Er zijn echter nog andere documenten waarvan verwacht kan worden dat deze zouden bestaan en neergelegd kunnen worden. Hierbij dient dan gedacht te worden aan een ontslagbrief, een rekening van het ziekenhuis en/of een doktersvoorschrift van in het ziekenhuis zelf aangezien u verklaarde medicijnen, die voorgeschreven werden in het ziekenhuis, buiten het ziekenhuis te moeten halen voor uw vader (CGVS, p. 19). De afwezigheid van voorgaande documenten doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder afbrokkelen. De vastgestelde diagnose op het door u neergelegde doktersvoorschrift (Administratief dossier – Groene map, stuk 8) doet tevens ook ernstige twijfels rijzen over de door u gedane verklaringen. Zo blijkt dat uw vader last heeft van een tremor, overmatig speekselverlies en slapeloosheid. Dit zijn drie symptomen van Parkinson, de conclusie die de arts in kwestie ook gesteld heeft. Parkinson is niet iets wat men doorgaans oploopt door ernstig mishandeling en foltering (CGVS, p. 14). Dat uw vader zijn psychische problemen gekregen zou hebben door mishandeling weet bijgevolg niet te overtuigen. Hoe dan ook vormt dit medisch attest geen bewijs voor de echte oorzaak van uw vader zijn medische problemen. Deze vaststelling werpt een smet op de geloofwaardigheid van de problemen, zijnde ontvoering en mishandeling door de taliban, dat uw vader gekend zou hebben.”

Met zijn betoog dat er sprake is van gevoelige documenten en dat het vergaren van documenten in Afghanistan niet evident is kan verzoeker voorgaande concrete en omstandige motieven, die de Raad bijtreedt, niet weerleggen.

Inzake de opsluiting en hospitalisatie van verzoekers vader wordt nog op omstandige wijze gemotiveerd:

“Voorts dient aangestipt te worden dat u opvallend weinig weet over bepaalde zaken terwijl het nochtans elementen betreffen die de kern van uw asielrelaas raken. Zo heeft u geen idee hoelang uw vader al in het ziekenhuis lag op het moment dat jullie daar toekwamen (CGVS, p. 17). Hoelang hij na jullie vertrek nog in het ziekenhuis gelegen heeft weten u en uw broer eveneens niet omdat jullie het klaarblijkelijk niet nodig vonden om dat te bevragen (CGVS broer, p. 15). Het is nochtans niet onredelijk van het Commissariaat-generaal om te verwachten dat jullie dergelijke interesse zouden vertonen in de hospitalisatie van uw vader. Waar hij gevangen gehouden werd door de taliban is voor jullie ook een onbekend gegeven. Het is echter weinig aannemelijk dat jullie dit niet zouden weten omdat de overheid niet deelt waar ze overheidsoperaties uitvoeren (CGVS, p. 16). De overheid zou succesvolle operaties, waarbij ze gevangen bevrijden, vermoedelijk wel delen om het moraal onder de troepen hoog te houden. Het ontbeert trouwens alle logica dat uw oom ingelicht werd over het feit dat uw vader in het ziekenhuis lag maar dat er geen verdere informatie verschaft werd of dat uw oom er ook niet naar gepolst heeft (CGVS, p. 16). Het onvermogen om bovenstaande zaken te beantwoorden wekt sterk de indruk dat u een ingestudeerd verhaal vertelt en niet meer kan antwoorden wanneer er vragen worden gesteld die u niet verwacht of voorbereid heeft of die buiten de grenzen van uw verhaal gaan. Uw onwetendheid over enkele cruciale elementen zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.”

Verzoeker betoogt dat hoewel vaststaat dat zijn vader als soldaat voor een plaatselijke strijdmacht in dienst van de centrale Afghaanse regering werkte, uit zijn relaas blijkt dat zijn vader na een speciale operatie ook door de taliban gevangen genomen is. Hij wijst erop dat het detineren van zijn vader meer dan een maand heeft geduurd. Verzoeker stelt dat het verweerder verbaast dat hij niet over preciezere informatie beschikt over de plaats waar hij gedurende die tijd werd vastgehouden. Hij meent dat verweerder stellig van mening is dat hij van dit feit op de hoogte had moeten zijn. Verzoeker benadrukt dat deze verwachting verrassend is, want deze informatie is niet relevant voor een jongeman die eindelijk zijn vader heeft zien terugkeren uit gevangenschap. Hij betoogt dat dit des te meer het geval is omdat, wanneer iemand door de taliban wordt achtervolgd, het beter is dat zijn verwanten zo weinig mogelijk te weten komen. Verzoeker wijst erop dat zijn vader dit niet met hen wenste te bespreken, ongetwijfeld om zijn kinderen niet in gevaar te brengen. Verzoeker meent dat de reden voor dit stilzwijgen ook is dat zijn vader lijdt aan een ernstig psychisch trauma dat zijn cognitieve en gedragsvermogens aantast. Hij wijst erop dat deze gezondheidsproblemen grotendeels door hem werden toegelicht in zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker beklemtoont dat verrassend genoeg verweerder deze verklaringen echter niet geloofwaardig achtte, omdat deze waarschijnlijk niet overeenkwamen met de verwachte pathologie. Hij wijst erop dat zonder enig contact met zijn vader en zonder enige medische deskundigheid, verweerder meent zijn medische mening te kunnen geven op grond van het gegeven dat de pathologie van zijn vader niet lijkt overeen te stemmen met zijn verklaringen. Verzoeker betoogt dat dergelijke opmerking ten zeerste moet worden verworpen, daar zij buiten het bevoegdheidsterrein van verweerder valt, en het niet normaal is dat deze dergelijk advies kan geven over een zuiver medische aangelegenheid, zonder dat zijn vader daarbij zelfs aanwezig is. Verzoeker stelt dat naast deze bijzonder problematische analyse, verweerder van mening is dat ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming niet voldoende bewijsstukken zijn neergelegd om de pathologie van zijn vader te bevestigen. Hij stelt dat verweerder aangeeft dat zijn verwachtingen bijzonder hoog gespannen zijn en hij de documenten noemt die hij graag had willen inzien. Verzoeker benadrukt dat deze verwachtingen geen rekening houden met de Afghaanse context waarin zijn vader zich bevindt, en op zich geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Hij wijst erop dat het Afghaanse gezondheidszorgstelsel immers in de verste verte niet lijkt op het Belgische en het duidelijk is dat dit stelsel minder officiële documenten achterlaat dan er in België verwacht kan worden. Daarnaast benadrukt verzoeker dat het ook belangrijk is op te merken dat deze bijzonder gevoelige documenten hem ook om redenen van vertrouwelijkheid of bescheidenheid kunnen zijn onthouden. Hij meent dat hem in elk geval geen dienaangaande vragen werden gesteld. Verzoeker besluit dat derhalve moest worden geconcludeerd dat de detentie van zijn vader geloofwaardig was en dat zijn medische en psychologische toestand ernstig was.

Verzoekers betoog kan bovenstaande pertinente weigeringsmotieven niet ombuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen en verweerders correcte overwegingen bekritiseert zonder valabele elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat die nauwkeurige informatie bezit of tracht te achterhalen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, te meer verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 13). Het feit dat verzoeker geen accurate informatie bezit en geen poging onderneemt om dit te vergaren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien dient te worden benadrukt dat verweerder wel degelijk oog heeft gehad voor de aangehaalde medische problemen van verzoekers vader doch hierover heeft geoordeeld dat uit het bijgebrachte doktersvoorschrift blijkt dat de vader last heeft van

een tremor, overmatig speekselverlies en slapeloosheid wat drie symptomen zijn van Parkinson, de conclusie die de arts in kwestie ook gesteld heeft. Verweerder heeft op terechte wijze gemotiveerd dat Parkinson niet iets is wat men doorgaans oploopt door ernstig mishandeling en foltering zodat verzoekers verklaring dat zijn vader zijn psychische problemen gekregen zou hebben door mishandeling bijgevolg niet weet te overtuigen. Daarenboven treedt de Raad het motief bij dat hoe dan ook dit medisch attest geen bewijs vormt voor de echte oorzaak van de medische problemen van zijn vader. Verzoeker slaagt er niet in voorgaande concrete motieven, die wel degelijk steun vinden in de stukken van het dossier, te weerleggen.

Voorts wordt er gewezen op volgende pertinente bevindingen in de bestreden beslissing:

“Het mag bovendien ten stelligste verbazen dat er geen hulp gezocht werd bij dorpsouderen of stamleiders toen uw vader werd meegenomen door de taliban (CGVS broer, p. 13). Deze personen hebben vaak connecties met de taliban en de mogelijkheid om te bemiddelen bij geschillen. Deze goede connecties zijn trouwens ook belangrijk voor de taliban om legitieme steun te verwerven en te behouden in een regio. Dat de taliban Afghanistan zonder al te veel slagen en stoten konden innemen wijst erop dat ze goede connecties en tribale banden hadden doorheen het land. Dat er echter geen contact genomen werd met de dorpsouderen omdat jullie weten dat niemand iets kan doen tegen de taliban weet bijgevolg niet te overtuigen (CGVS broer, p. 13). Mocht deze bewering werkelijk het geval zijn dan gingen jullie evenmin naar het districtshuis geweest zijn om er daar melding van te maken (CGVS, broer p. 12-13). Jullie vader was maar liefst één maand vermist (CGVS, p. 14). Daardoor kan verwacht worden dat jullie voldoende tijd hadden om alle middelen die voorhanden waren, om uw vader te vinden en terug te krijgen, uit te putten. Contact nemen met de dorpsouderen of stamleiders is zeker één van de meer voor de hand liggende opties. Zo zag uw familie er klaarblijkelijk geen graten in om de stamoudsten en het dorpshoofd nadien lastig te vallen om ze een brief te laten schrijven waarin ze de feiten bevestigen (CGVS, p. 5). Het mag daarom ook de nodige verbazing wekken dat dit nagelaten werd toen uw vader vermist was.”

Verzoeker laat bovenstaande correcte weigeringsmotieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Waar verzoeker volhardt in de werkzaamheden van zijn vader die dus rechtstreeks en zonder enige twijfel tot een bepaalde sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag behoort en die door de taliban wordt vervolgd waarbij nog wordt betoogd dat het kind zijn van zo'n soldaat in het Afghanistan van vandaag even gevaarlijk is als het rechtstreeks optreden als soldaat gezien ook familieleden worden geviséerd, wordt op het volgende gewezen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat verweerder wel degelijk het profiel van verzoekers vader in twijfel trekt gezien in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat noch verzoeker noch zijn broer doorleefde verklaringen hierover kunnen afleggen. Verder stelt de Raad vast dat zelfs zo het profiel van verzoekers vader aangenomen kan worden dan nog verzoeker een persoonlijke, actuele vrees voor vervolging omwille van dit voorgehouden profiel niet aannemelijk kan maken.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, hetgeen in casu niet meer van toepassing is nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader reeds werd opgepakt door de taliban en hij thans overigens blijkens verzoekers verklaringen ter terechtzitting waarbij een foto van verzoekers vader in een overlijdensgewaad wordt getoond, is overleden. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekers familieleden in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat zijn vader uit het ziekenhuis ontslagen werd en nadat hij en zijn broer Afghanistan ontvluchtten; daarbij gaf verzoeker niet te kennen dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het profiel van zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 13, p. 19).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de voorgehouden eerdere werkzaamheden van zijn vader, die daarenboven ondertussen overleden zou zijn, geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt tot slot op correcte wijze gemotiveerd:

“Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een ander Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u een land zoals Duitsland bent gepasseerd en daar zelfs vingerafdrukken afgestaan hebt (CGVS, p. 20) wat aantoont

dat u de kans kreeg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.”

Verzoeker repliceert dat verweerders redenering bijzonder problematisch is. Hij stelt dat de plaats waar een verzoeker om internationale bescherming asielt aanvraagt, immers geen enkel verband houdt met de inhoud van zijn verhaal en met alle angsten die hij uit in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker meent dat dit des te meer het geval is daar de verweerder hem niet heeft gevraagd waarom hij naar België is gegaan. Verzoeker benadrukt dat indien hij daartoe in de gelegenheid was gesteld, hij had kunnen uitleggen dat hij naar België was gekomen om zich bij zijn broer te voegen, die zich reeds in België bevond. Verzoeker benadrukt dat als zijn broer in Duitsland was, hij daar gebleven zou zijn. Hij meent dat het dan ook moeilijk valt in te zien waarom dit element in aanmerking zou moeten worden genomen met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker besluit dat dit derhalve buiten beschouwing moet worden gelaten.

De Raad treedt verweerder bij waar die motiveert dat het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om in een ander Europees land een verzoek om internationale bescherming in te dienen doch hij hiervan heeft afgezien, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven redelijkerwijs verwacht worden dat die een verzoek om internationale bescherming indient bij de Europese asielinstanties van zodra hij daar de mogelijkheid toe heeft. Daarenboven stipt de Raad nog aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij niet samen reisde met zijn broer H., zij in Roemenië gescheiden werden en het volgende stelde: *“Toen ik onderweg was zeiden jongens dat België een goed land is voor vluchtelingen en daarom kwam ik naar België”* en *“H. kwam eerst maar we wisten niet van elkaar dat we in België waren en dan kreeg ik een telefoontje van hem en zo kwam ik te weten dat hij hier was”* (persoonlijk onderhoud, p. 20). De tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en zijn verzoekschrift doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande zijn leeftijd werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud, p. 3) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en formele beoordeling ervan.

Dat er geen tegenstrijdigheden kunnen vastgesteld worden tussen verzoekers relaas en dat van zijn broer dat steunt op hetzelfde ongeloofwaardig bevonden relaas kan geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente en draagkrachtige vaststellingen. De Raad merkt hierbij op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, onnauwkeurige en onaannemelijke verklaringen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntenseerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie, zijn verblijf van twee jaar in België en het feit Afghanistan in 2019 te hebben verlaten en in zijn aanvullende nota wijst op een huurcontract en zijn eerdere tewerkstelling waarvan loonfiches en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur werden bijgevoegd, merkt de Raad op dat verzoekers eerdere tewerkstelling en het feit dat hij zelfstandig kon huren, lovenswaardige elementen zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont zodoende niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Hierbij moet worden aangestipt dat verzoeker tot ongeveer zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de achtste graad naar school ging en op de velden werkte (persoonlijk onderhoud, p. 8-9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daarnaast wordt nog opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, vier broers, zus en diens echtgenoot, drie paternale tantes, paternale oom, drie maternale ooms en maternale tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 29 maart 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Daarenboven verklaarde verzoeker één keer per maand telefonisch contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 13). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de islam (soenniet) zijn religie is (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 8).

In zoverre verzoeker wijst op de Nansen nota van juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In de mate dat verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, vier broers, zus en diens echtgenoot, drie paternale tantes, paternale oom, drie maternale ooms en maternale tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Daarenboven verklaarde verzoeker één keer per maand telefonisch contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 13). Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn familie één jerib aan land bezat waarvan zij een deel verkochten om zijn reisweg van 7000 dollar en die van zijn broer te kunnen bekostigen en zijn oom die handelaar is van noten hierbij meehielp (Verklaring DVZ, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 20).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien

daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar en niet de provincie Nangarhar zoals verkeerdelijk wordt betoogd in het verzoekschrift. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is en onder meer met de verwijzing naar de Nansen nota van 23 juni 2023 verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie wordt bekritiseerd, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten nr. 124 322 van 31 mei 2014 en nr. 195 227 van 20 november 2017 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS

21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU